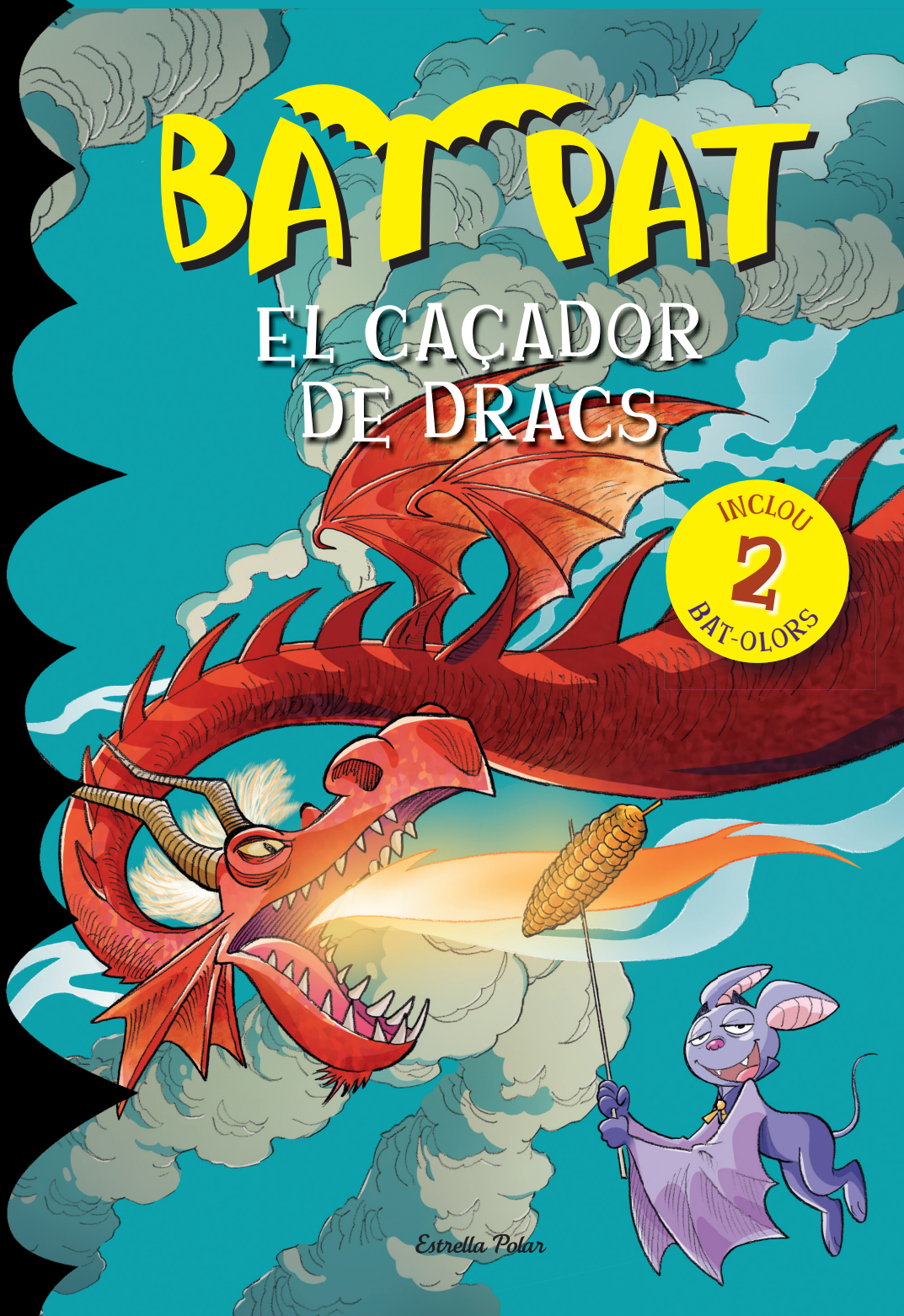

BATPAT

EL CAÇADOR DE DRACS

INCLOU
2
BAT-OLORS

Estrella Polar

BAT PAT

EL CAÇADOR DE DRACS

Textos a cura de Roberto Pavanello

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció: Bat Pat

Projecte editorial de Marcella Drago
Realització editorial d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l.
Textos de Roberto Pavanello
Projecte gràfic de Laura Zuccotti
Il·lustracions de Blasco Pisapia (disseny) i Pamela Brughera (color)

Títol original: *Quel fífone di Attila*

Traducció de David Nelho
Adaptació de la coberta de Karla Pacheco

© 2014, Edizioni Piemme S.p.A, Corso Como, 15, 20154 Milà, Itàlia
www.batpat.it
International Rights © Atlantyc, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyc.it
www.atlantyc.com
© 2014, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
www.batpat.cat

Primera edició: octubre del 2014
Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Egedsa
Dipòsit legal: B. 19.311-2014
ISBN: 978-84-9057-491-1

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

LA GANA VE MENJANT...

al més que, d'entrada, us expliqui una vegada per totes què caram són aquests *drones*.

Llegeixo i transcric de l'enciclopèdia del Martin: «Un *drone* és un aeromòbil de pilotatge remot». Ho capteu? No? Vejam si us ho explico una mica millor: imagineu-vos que veieu un avió que vola pel cel. I, de sobte, us adoneu que no du pilot! Allò, tret que sigui un perill públic, és un *drone*. En realitat sí que hi ha pilot, però es tracta d'un ordinador (i ja sabeu que els ordinadors són una de les flaques del Leo!), que el controla

des de terra. És clar que no tots els *drones* són tan grans com un avió; el primer amb el qual el Leo va participar al concurs escolar PCC («Petits Científics Creixen»), en la seva edició «Construeix un *drone* solar», no era gaire més gros que una llauna de refresc i volava gràcies a la llum solar. Però devia ser una joieteta, perquè va guanyar el primer premi!

El Leo va estar molt content, és clar, sobretot perquè també va guanyar uns tiquets per a un mes de berenars gratuïts. A ell ja li hauria estat bé quedar-se amb això. Però la cosa no funcionava així: al reglament de parti-

cipació estava escrit (amb lletra petita, però estava escrit!) que el guanyador o guanyadora que-

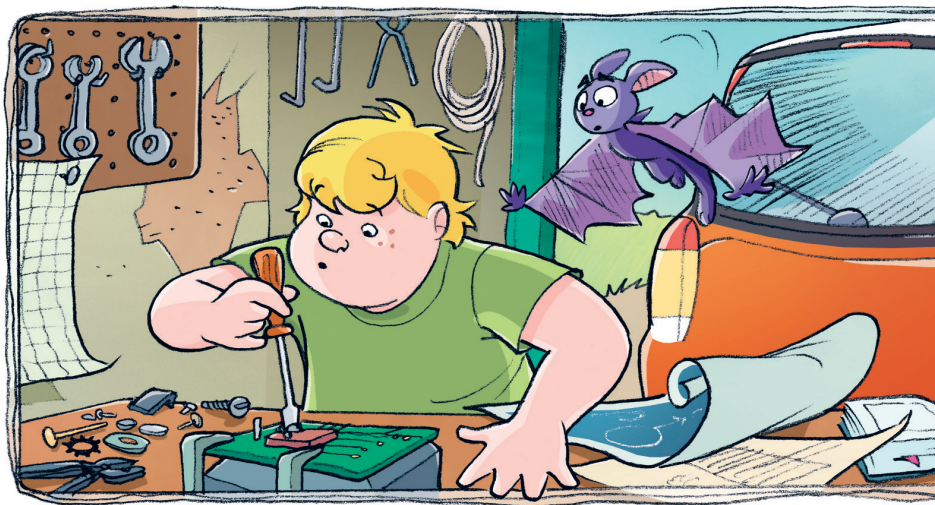
daria inscrit automàticament a la segona fase del concurs escolar. El Leo va millorar un parell de defectes del seu giny solar i es va retrobar màgicament a la final amb quatre cocos més del comtat de Fogville:

tres nois i una noia. Després, de quatre van passar a tres, llavors a dos, i, finalment, només va quedar un vencedor. A veure si endevineu qui va ser! De nou el Leo, per totes les mosquetes mortes! Ara ja no es podia parlar de casualitat! A més, la cosa començava a agafar dimensions més serioses, perquè el nostre heroi es va trobar inscrit automàticament a la fase provincial del concurs (això també estava especificat a les bases, amb lletra petita!). Els diaris locals van parlar d'ell i fins i tot unes noies a l'escola li van demanar un autògraf. Us ho podeu imaginar,

això? El Leo convertit en una celebritat! De fet, la cosa va començar a agradar-li, però, més que res, el que havia començat com un joc va transformar-se en una passió «devoradora», en el sentit que el Leo «devorava» la meitat del seu temps al garatge, entre piles solars, transistors i antenes de radiotransmissió, i l'altra meitat a la cuina «devorant» unes quantitats esgarrifoses de menjar.

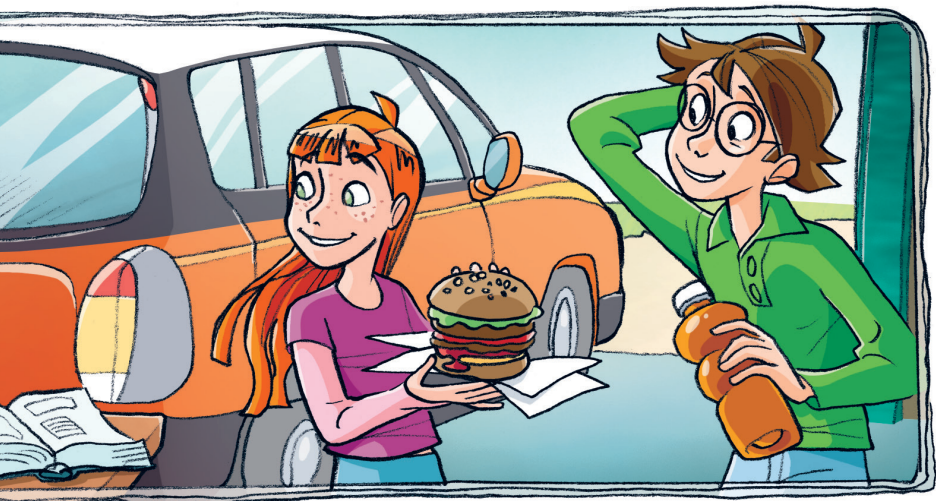
—Aquesta feina és esgotadora —deia, omplint-se la boca—. Necessito calories!

Després d'una bona pencada, el *drone* que va presentar al concurs provincial no va tenir cap rival digne i va obtenir de nou el primer lloc! Aquell xaval no estava per a bromes!

Ara només li quedava l'última fase: el «Trofeu Nacional PCC»! Durant l'última setmana, el Leo va treballar tan intensament en el seu nou model de *drone* de triple hèlice que havíem de dur-li la manduca directament al garatge, perquè ell no se'n movia, si no era per anar al vàter. La vigília de la competició el vam

trobar adormit damunt la taula amb el telecomandament en una mà i la cara bruta de macionesa.

Però l'endemà, a Londres, estava més espavilat que un gínjol i va superar sense cap problema les duríssimes seleccions inicials, amb el suport dels addictes enfollits de la família Silver (i jo també m'esgargamellava com un forassenyat des de la motxilla de la Rebecca!). Al vespre, tard, ja només n'havien quedat dos: el Leo i una noia escocesa la mar de trempada. Van batallar durant més d'una hora, però al final la noia va fer una espifiada i el seu *drone* va estavellar-se contra la taula dels membres del jurat. El Leo només va tenir forces per fer aterrar el seu vehicle i va desmaiar-se amb un somriure als llavis. Havia guanyat un cop més!

Va dormir durant tres dies seguits i per això no va poder veure el telenotícies que parlava de la seva victòria, no va poder respondre les desenes de missatges electrònics que els seus fans li van

enviar i va haver d'esperar-se fins que es va despertar per veure el pastís de quatre pisos (un per cada fase superada!) que la seva mare li havia preparat.

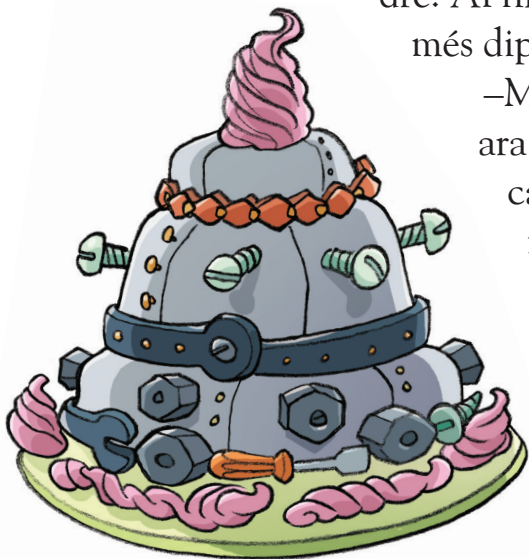
Quan, per fi, va obrir els ulls, es va trobar tota la família Silver que l'envoltava al llit i les seves primeres paraules van ser:

—Ara sí que he acabat, oi?

Els altres van intercanviar unes mirades una mica avergonyides, però ningú no va respondre. Al final va ser el Martin, el més diplomàtic de la colla:

—Mira, Leo... el fet és que ara t'has convertit en el campió d'Anglaterra... i això... bé... significa... escrit amb lletra petitona que...

—Ostres, no! —va gemegar el Leo, mentre s'asseia i

es tapava les orelles—. No ho vull sentir. Fora tothom!

Però el Martin va continuar:

—...això significa que el guanyador ha de representar el seu país a la final absoluta del concurs PCC. La final internacional!

—«Final internacional»? Però vosaltres us heu begut l'enteniment, oi? El que jo necessito són unes vacances!

—Però si seran unes vacances magnífiques, fill meu! —va tranquil·litzar-lo el senyor Silver—. Coneixeràs Hongria!

—Hongria? Però si ni tan sols sé on cau! El que jo vull és quedar-me a caseta i inflar-me de gelat i patates fregides! Auxili, mama!

Vam necessitar tota la vetllada per amansir-lo i fer-lo raonar. No n'hi va haver prou de fer-li llegir la carta del ministre d'Educació, que l'omplia d'alabances i deia que el Leo Silver sabia «representar dignament el seu país davant la resta del món». I tampoc va resoldre la cosa el fet

que es podia fer acompanyar per dues persones de la seva elecció.

—O veniu tots o jo no em moc d'aquí! —va respondre encreuant els braços.

El senyor Silver va alçar els ulls del mapa d'Europa que estava consultant i va somriure amb una expressió múrria:

—Tots, fill meu? I per què no?

